

PŘEDMLUVA

V posledním desetiletí 20. století došlo k mnoha nečekaným změnám. Lze je datovat od konce studené války až po začátek vyjednávání o palestinská území. Měl jsem možnost sledovat světové dění po více jak třicet dva let, zpočátku jako člen Mírových sborů a diplomatické služby Spojených států, později jako ředitel Fulbrightova stipendijního programu. Byl jsem svědkem vlny změn, které se prohnaly světem. Osobně jsem byl svědkem mnoha devastujících problémů a podílel se na několika poměrně jednoduchých řešeních, které nakonec zlepšily životy milionů lidí. Zkušenost mi ukázala, co je třeba udělat pro vytvoření světa, který bude fungovat pro všechny.

Během těchto neobyčejných časů, zaměstnán ve státních službách, jsem byl nasměrován na „osobní cestu“. Posunul jsem se od toho, co lze nazvat světskými „Síněmi moci“ ke sféře nekonečně větší moci a nádhery, esotericky známé jako „Síň moudrosti“. V tomto „nadsvětě“ se pracuje s vnitřní stránkou života, s vnitřní duchovní podstatou. Díky ní můžeme, pomocí nepřetržitého duchovního vývoje, intuitivně rozlišit mezi pravdou a nepravdou, skutečným a neskutečným. Umožní to nastolit kvalitu života, o jaké se většinu lidí dnes nesní.

Ze začátku jsem netušil, že mnozí kolegové ve vládě a diplomatických kruzích měli obdobnou zkušenost jako já. Také byli kontaktováni členy „skupiny neobyčejných bytostí“. Tyto bytosti lze nazývat „staršími bratry lidstva“ a „strážci božího evolučního plánu“. Všeobecně známí světoví vůdci mi v soukromí potvrdili povědomí o tomto plánu a spolupráci na něm. Mnoho tisíc obyčejných lidí všech společenských vrstev vidělo, zažilo či mluvilo přímo s jedním nebo s vícerymi z oněch dokonalých lidí.

Můj záměr je nejen sdílet s vámi osobní zkušenost s těmito dobrotivými Učiteli, ale také nastínit letmý pohled na jejich obrovské poslání a příležitosti ke spolupráci s nimi.

Stezka, po které jsem kráčet, nejdříve nevědomky a později s vážným záměrem, je otevřena všem hledačům pravdy a nemá nic společného s náboženským zaměřením či okolnostmi v životě jedince. Je to nikdy nekončící cesta sebeobjevování.

Spojením zkušeností z obou světů, „vnějšího“ i „vnitřního“ a navzdory tomu, co mohou naznačovat večerní zprávy, jsem došel k hlubokému přesvědčení, že budoucnost je vskutku zářivá. Jak se příběh na následujících stránkách bude odvíjet, uvidíte sami důvody mého optimismu. Možná vás to bude inspirovat k hlubšímu zájmu o tzv. Učení odvěké moudrosti, které máte na dosah ve vašem knihkupectví, počítači – či ve vašem pravém Já.

...

ZPRÁVA OD MARIE

Údiv je pocit filosofa a filosofie začíná údivem.

- Sókratés

Vše začalo o Vánocích, ještě než jsem dosáhl čtvrtých narozenin. Jako tříletému dítěti mi předvánoční přípravy připadaly výstřední, avšak velice vítané v jinak ponuré, chladné zimě ve Wisconsinu.

Pamatuji se, jak jsem se na Štědrý den ptal matky, jaký to všechno má smysl. Nechápal jsem, proč všichni vyvíjejí tolik úsilí na oslavu narozenin dítěte jménem Ježíš Kristus. Když matka aranžovala sádrové sošky svaté rodiny, pastýřů a tří mudrců pod vánoční stromek, vysvětlila mi, jak nejlépe tříletému mohla, oč se jedná. Objasnila mi, že narození Krista – dítěte, je připomenutí události, kdy Bůh sestoupil na zem jako člověk.

Když jsem se však zeptal, jestli Kristus přijde a navštíví náš dům, aby se podíval na stromek, musela si matka uvědomit, že jsem ji nepochopil. Zdálo se mi v tu chvíli přirozené, že tak velkou oslavu narozenin by oslavenec neměl propást. Líbila se mi myšlenka narozeninového stromku, ale ještě víc mne zmátlo, když mi matka vysvětlila, že na své narozeniny v březnu vánoční stromek nedostanu.

Zavedla mne do obývacího pokoje, ukázala na hvězdy a vysvětlila, že Kristus zemřel a odešel ke svému Otci na nebesa. Toto vysvětlení ve mně probudilo zvědavost ohledně podstaty Boha. Uvažoval jsem o tom, jak nejlépe dítě v tomto věku může. Hrál jsem si se soškami, přičemž jsem občas ukousl hlavu beránkovi či pastýři, když se matka právě nedívala.

Těžko jsem mohl tušit, že ta krásná soška Panny Marie v modrobílých šatech, matky Ježíše, pro mne později o určitém velikonočním víkendu ožije.

VELIKONOČNÍ PŘÍBĚH

Pamatuji si, že během zimy roku 1945 mne několikrát vzali k doktorovi, protože mi nebylo dobře. Avšak při žádné prohlídce rodinný lékař nezjistil nic neobvyklého. Až na Velký pátek, týden po mých narozeninách, začal jsem mít prudké bolesti žaludku a stěžoval jsem si matce. Uložila mě pod přikrývku na pohovce v obýváku a odešla do velké venkovské kuchyně podávat otci a starší sestře oběd.

Když jsem tam ležel a díval se do stropu, slyšel jsem je mluvit, ale brzy mou pozornost upoutal jedinečný zvuk přicházející z druhého patra. Nebyly to kroky, ale spíše šustění hedvábí nebo saténové látky otírající se o sebe. Myslel jsem, že v horním patře musí být někdo, kdo se právě chystá sejít do přízemí.

Ze svého místa na pohovce jsem napjatě pozoroval, až se ten někdo objeví. Když šustivý zvuk zesílil, divil jsem se, kdo to může být. Rodiče se nezmínili, že bychom měli návštěvu. Ale přesto někdo právě sestupoval dolů po schodišti.

Najednou jsem na horním schodu uviděl bílý střevíček, třpytící se jako hedvábí. Obklopovaly ho šaty ze stejné látky. Krok za krokem, odměřeně, splývavé roucho sestupovalo se schodů, až jsem uviděl tu tajemnou osobu do výše pasu. V tu chvíli se ona mladá dáma předklonila a podívala se mi do očí. Věděla přesně, kde v pokoji jsem, protože její pohled se bez váhání upřel přímo na mne. S vřelým přátelským úsměvem pokračovala po schodech dolů. Sestupovala jistým krokem a pozorovala mne.

Její oděv mne fascinoval. Moje první myšlenka byla, že je hodně odlišný od oblečení matky a jejích přátel. Zíral jsem na modrý závoj, kterým měla zahalenou hlavu, a uvědomil si, že ta paní je přesnou, po všech stránkách shodnou, replikou vánoční sošky Panny Marie.

Jak procházela obývánkem směrem ke mně, začal jsem tušit, že to není obyčejný host v našem domě, ale opravdová Marie, matka dětského Krista z vánočních dekorací.

Poklekla vedle mě a zeptala se: „Proč jsi tak smutný?“

Přemýšlel jsem, co bych na to řekl, když odpověděla, že mi rozumí. Uvědomil jsem si, že vnímá mé myšlenky a řekla mi, že já slyším její.

Hned dodala, že se nacházím ve vážném nebezpečí. Tvrdila, že musím k doktorovi před rozedněním, nebo bude příliš pozdě a potom by se pro mne musela vrátit. Zeptala se, zda rozumím, co tím myslí.

Pochopil jsem, že bych se už nevrátil domů. Potvrdila, že je to tak. Řekla mi, že si mám zvolit, jestli chci zůstat nebo jít s ní. Volba byla na mně. Zdála se mi tak krásná a milující, že po pouhé chvilce přemýšlení jsem se rozhodl jít s ní.

Jemně se usmála a vysvětlila mi, že rodiče a sestra mě milují, a že by byli velice smutní, kdybych odešel. Nicméně jsem trval na svém rozhodnutí, že s ní dnes v noci odejdu. Zpozoroval jsem na ní cosi jako zklamání. Obrátila oči ke stropu a chvíli setrvala v tichosti. Když opět vzhledla ke mně, její výraz se zdál být vážnější.

Řekla, „Povím ti tajemství, které nyní znají jen nemnozí. Pokud zůstaneš s rodinou, uvidíš Krista, protože přijde a bude žít s lidmi ve světě.“

Jasně jsem porozuměl, že Kristus bude chodit zase mezi námi a ne mezi hvězdami, jak mi matka říkala. Byl jsem nadšený a pokusil jsem se posadit s otázkou, „Kdy, kdy přijde?“

Opět se zasmála, opatrně mě položila zase na polštář a řekla, „Musíš zůstat v klidu.“ Řekla mi, že to nastane, až budu starší, možná dospělý. Ale že on přijde a já budu jeden z prvních, kteří ho uvidí a rozpoznají...

VSTUP DO SÍNÍ MOCI

Životu se dá porozumět jen pozpátku, ale žít se musí kupředu.

– Soren Kierkegaard

Zkraje roku 1967 jsem strávil pár měsíců ve Washingtonu. Školil jsem se pro práci na americké ambasádě v Brazílii. Všechno probíhalo hladce, až na náš let do Brazílie s Pan American Airways. Cestoval jsem s dalšími dvěma mladšími úředníky diplomatické služby, kteří mířili taktéž do Brazílie. Nad Karibikem, někde mezi Miami a Panamou, proudovému letadlu 707 selhal jeden motor. To nebyla tragická situace, pilot nás ujišťoval, že se do Panamy snadno dostaneme. A tak se i stalo. Zatímco jsme čekali, na letišti probíhaly opravy letadla. Avšak mnozí cestující se rozhodli již dále do Bogoty v Kolumbii tímto letem nepokračovat.

Později někde mezi Panamou a Bogotou letadlu selhaly dva motory. Měli jsme na palubě jen lehkou zátěž a ulevilo se nám, když nás pilot opět ujistil, že všechno bude dobré. Opravdu, tryskáč to zvládl přes hory do Bogoty na zbývajících dvou motorech. Byli jsme přímo u Limy, v Peru, když to teprve začalo být divoké. Měl jsem ohledně letu špatnou předtuchu, jelikož jediní pasažéři byli mí dva přátelé a já.

Už byla tma, když jsme z Bogoty odstartovali. Po nějaké době ve vzduchu se zdálo, že klapky na křídle na naší straně jsou dole, jako pro přistání. Také jsem si všiml, že se letadlo naklání tam a zpět. Řekli mi, ať si nedělám starosti. Vzápětí na to kapitán svolal celou posádku do přední části letadla na poradu, která se zdála trvat velmi dlouho. Měl jsem velmi špatný pocit, když porada skončila. Letušky proběhly okolo nás se slzami v očích a ukryly se v zadní části letadla. Věděl jsem, že to nemohly být dobré zprávy. Avšak žádný člen posádky nepřišel, aby nám cokoliv sdělil.

Nakonec jsem šel dozadu a našel letušky ležet na podlaze s příkrývkami přetaženými přes hlavu. Nevinně jsem se zeptal, jestli budou podávat jídlo nebo pití.

Jedna mladá žena vykoukla zpod příkrývky dost dlouho na to, aby mě informovala, že si mohu v letadle vzít cokoli.

„Zdarma?“ Zeptal jsem se.

Odpověď nepřišla.

Posloužil jsem si pár lahvičkami lihovin a vrátil se na své sedadlo. Nalil jsem přátelům po skleničce a hovořili jsme o podivném chování posádky. O pár minut později přišel sám kapitán a zajímal se, jak jsme na tom. Zeptali jsme se, jestli je něco špatně.

„Můj bože,“ řekl, „copak vám letová posádka nic neřekla?“ Seděli jsme tam a vrtěli hlavami, že ne. Tak pokračoval, „nemyslím si, že to zvládneme“. „Zvládneme kam?“ zeptal jsem se. Teď zase zavrtěl hlavou on, že ne.

Naše vyhlídky se stávaly jasnějšími. Nakonec nám pilot sdělil, že jsme letěli na dvou motorech ze čtyř a nyní, že se zastavil třetí. Zůstal nám pouze jeden motor na vzdáleném konci křídla. Chtěl jsem přátele trochu uklidnit. Nadhodil jsem, že dokud máme ještě jeden motor a letiště v Limě je na úrovni mořské hladiny, vše co musíme udělat, je pomalu sestupovat.

Pilot zase zavrtěl hlavou, že ne. Vysvětlil, že jediný funkční motor nebyl navržen na chod s plným výkonem na déle, než na pár minut. Bez plného výkonu letadlo havaruje. Při havárii buďto exploduje, nebo se roztříští. Naznačil, že se tak může stát každou minutu.

Má poslední otázka byla, „Nemůžeme prostě klouzavým letem přistát na hladině oceánu?“ S velice střízlivou, bledou tváří řekl, že bychom neplachtili o nic lépe než kámen.

Viděl jsem, že se nesnaží o humor. My tři jsme se raději zase rychle napili.

Potom se nám každá minuta zdála jako věčnost. Rekapituloval jsem situaci. Byl jsem zde, na cestě za svým prvním pověřením jako úředník zahraniční služby. Měl jsem právě havarovat někam do jihoamerické džungle. To není dobrý způsob jak začít a skončit kariéru – oboje zároveň.

...

KONEC SE BLÍŽIL

O pár měsíců později mě dosadili jako amerického konzula pro oblast Nha-Tran. Mým úkolem bylo otevřít Úřad pro veřejné záležitosti na americkém generálním konzulátě v Nha-Tranu. Měl jsem zprostředkovávat styk mezi vietnamskou armádou a civilními vůdci. Za francouzského kolonialismu býval Nha-Tran oblíbeným plážovým letoviskem. Když jsem tam přijel, bylo to stále překrásné místo.

Brzo mi bylo jasné, že i přes nastolení příměří se konec Jižního Vietnamu blíží. Zdálo se, že bez Američanů se vietnamští vůdci smířili s porážkou.

I přes svou práci jsem měl čas prozkoumávat zemi a dokázal jsem ocenit starobylou kulturu Vietnamu. Okouzila mě svým půvabem a umělci. Během cest napříč Vietnamem, Laosem, Thajskem a několika dalšími jihoasijskými zeměmi jsem se snažil poznat kulturu, shlédnout staré paláce a chrámy a setkat se s lidmi, abych se dozvěděl co nejvíce.

V Saigonu jsem navštívil domov budhistického filmaře a na půl úvazku obchodníka s čínským porcelánem a dalšími kousky umění. Obdivoval jsem překrásnou 500 let starou sošku Maitréji Buddha a zeptal se, zda-li je na prodej. Odpověděl mi, že během let mělo mnoho Američanů z ambasády o sošku zájem. Ale on ji neprodal, protože je posvátná. Objasnil mi, že soška musí být nejen v péči budhisty, ale také někoho, kdo bude respektovat její posvátnost. Jak čas ubíhal, příležitostně jsem od tohoto muže koupil něco z čínské keramiky. Pak mi jednoho dne kolega z ambasády dal vědět, že obchodník se starožitnostmi mne chce vidět. Domníval se, že je připraven sošku Maitréji Buddha prodat – ale pouze mně.

Nedočkavě jsem se k němu vrátil, abych obdivoval nádhernou zlatorudou sošku. Po větším množství čaje a jídla jsem byl opět dotázán, zda jsem ochoten mít sošku v posvátné úctě. Jednalo se mu například o zvláštní způsob, jakým má být se soškou nakládáno.

Pokud slíbím, že to dodržím, soška bude moje. Samozřejmě jsem souhlasil a nakonec jsem sošku odvezl s sebou do Afriky a poté zpět do Washingtonu. Věřím, že jsem vždy dostal pokynům jejího předchozího majitele. Až po mnoha letech jsem měl zjistit, jak opravdu důležitá se pro mě soška stane. Byla to úžasná náhoda nebo opravdový zázrak.

...

ČAS DOSTÁT SLOVU

Je mnoho těch, které volám. Mnoho je těch, kdo vyčkávají a naslouchají.

Nemnozí jsou však ti, kdo se chopí příležitosti a jednají.

Toto jsou moji lidé. Kéž se stanete jedním z nich.

- Maitréja

Roku 1998 jsem zavítal do Los Angeles. Během své návštěvy jsem se setkal s Maitréjou a jedním z Mistrů na procházce po chodníku na Rodeo Drive v Beverly Hills. Může se to zdát jako poněkud zvláštní místo na setkání s Mistrem. Je třeba si však uvědomit, že Mistři jsou neustále „všude kolem“ a nepromarní příležitost, aby pomohli, poučili nás, nebo inspirovali. V mém případě byla připravena další lekce.

Nedávno jsem se přestěhoval do Las Vegas. Neměl jsem zde rodinu ani známé. Nejbližší přátelé se nacházeli v Los Angeles, proto jsem se těšil, že s nimi strávím víkend v příjemné konverzaci. Jeden z přátel zorganizoval návštěvu galerie umění na Rodeo Drive, kde mladá umělkyně předváděla svá díla. Šlo o výborný námět na zajímavě strávený večer. Přátelé vědí, že rád obdivuji výtvořky talentovaných umělců a malování je mým koníčkem.

Když jsme ten večer došli ke galerii na Rodeo Drive, povšimli jsme si vysokého muže, jak upřeně sleduje každý náš pohyb. Poznamenal jsem, že muž vypadá zvláštně. Na hlavě měl velký bílý turban. Byl oblečen do dlouhé bílé tuniky s překrásnou vestou ze zlatého brokátu zapnutou až ke krku. Dosud jsem takový kostým nikdy nespatriil. Uvažoval jsem, jestli se nejedná o člena některé náboženské organizace. Přátelé nadhodili, že jde zřejmě o jedno z těch podivných individuí, která jsou často ve větších městech k vidění. Ihned jsem pojal podezření, že by mohlo jít o Mistra. I na

tu vzdálenost a přes nadcházející soumrak vypadal onen muž jako Maitréja.

Když jsme přistoupili ke dveřím galerie, spatřili jsme mladého muže s dlouhými blond vlasy v perlově šedé splývavé róbě a s bosýma nohama. Mladík náhle vyskočil zpod stromu, pod kterým seděl a otevřel nám dveře, abychom mohli vejít. Jeden z přátel se domníval, že se jedná o žebráka doufajícího v almužnu, avšak mladík neřekl ani slovo a poklonil se nám. Během prohlídky jsem místy vyhlédl z okna galerie a všiml si, že sedí stále pod stromem. Když jsme se chystali galerii opustit, znovu vstal a otevřel nám dveře.

Tentokrát jsem byl rozhodnut prohlédnout si jeho obličej a zjistit, proč je k nám tak pozorný. Přátelé se vydali k autu, které nechali zaparkované několik bloků odsud. Já trval na tom, že zůstanu, abych si tohoto muže prohlédl. Když jsem vzhlédl, spatřil jsem velmi pohlednou tvář s velkým úsměvem a neobyčejnými očima. Tu samou tvář jsem opět spatřil o několik let později v knize „Láska bez konce“, kterou napsala umělkyně Glenda Green. Autorka tvrdí, že namalovala věrný Ježíšův portrét. Napsala i knihu, která zaznamenává jejich rozhovory během toho, co jej malovala.

...